SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 28 OCTOBER 1937

HET CONCERT!

LANGSTAART, DE WITTE MUIS

IN een holletje van een groot pakhuis aan de rand van een stad woonde een witte-muizenfamilie.

Omdat ze zo'n mooi wit velletje hadden, keken ze op iedere andere muizensoort in de buurt neer.

De witte-muizenkinderen mochten ook niet met andere muisjes spelen. Ze hielden zich altijd wat apart.

Op een goede dag begon het Langstaart te vervelen om altijd met zijn eigen familie te moeten spelen.

Hij vroeg aan zijn moeder, of hij nu eens naar een ander muisje mocht gaan. Langstaart kreeg een erg standje van zijn moeder, alleen al, omdat hij 't wilde wagen zich met andere dan witte muizen te bemoeien.

Teleurgesteld ging hij in een hoekje zitten en zat erover na te denken, waarom witte muizen beter waren dan gekleurde. Totdat er een donkere regendag kwam en hij zich zo verveelde, dat hij zachtjes 't hol uitsloop en aanbelde bij 't huis van een veldmuizenfamilie.

.... keken ze op iedere andere muizensoort in de buurt neer.

Er kwam een verbaasde veldmuis aan de deur. Een witte muis in hun hol, dat was nog nooit gebeurd!

Maar hij werd toch binnengelaten en al spoedig was Langstaart opgenomen in een grote kring van veldmuisjes, die allerlei aardige spelletjes deden. Langstaart herinnerde zich niet, dat hij ooit zo'n plezier had gehad.

Ze vonden hem alle aardig en in 't geheel niet zo uit de hoogte als zijn overige familieleden.

Toen Langstaart dan ook naar huis ging, vroegen ze hem nog eens terug te komen. Dit liet hij zich geen tweemaal zeggen.

Voorzichtig sloop hij weer zijn eigen huis binnen en vertelde niets van zijn avontuur. Niemand merkte iets van de geregelde bezoeken van Langstaart bij de veldmuizen. Totdat Langstaart op een goede dag niet thuis kwam eten. Zijn ouders, broertjes en zusjes dachten natuurlijk direct aan een ongeluk. Misschien was hij wel door een kater gevangen.

Er kwam een verbaasde veldmuis aan de deur.

Vadermuis ging direct de politie waarschuwen.

Wat was er nu gebeurd met Langstaart? Luister maar!

Hij was, zoals steeds, weer naar de veldmuisjes gegaan. Een van deze, Spits was zijn naam was wel eens heel ondeugend. Ditmaal had hij Langstaart overgehaald eens een wandeling buiten 't pakhuis te maken. Daar voelde hij wel voor en al gauw liepen ze, dicht tegen de muur van het steegje aangedrukt, druk met elkaar te babbelen.

Ze letten in 't geheel niet op, waar ze naar toe liepen.

Ineens hoorden ze mensenkinderen roepen: „Hé, kijk eens, een wit en een bruin muisje!" In een ogenblik waren ze omringd door jongens en meisjes, die hen van alle kanten bekeken. Van schrik bleven de diertjes beide staan, in plaats van hard door te lopen.

„Die witte ga ik vangen," zei een jongetje. ,,Mijn vader heeft een winkel, waar allerlei soorten vogels verkocht worden en hij heeft ook een glazen kooi met witte muizen!" En vlug pakte hij Langstaart beet. Dodelijk verschrikt zat hij in de hand van 't jongetje te beven.

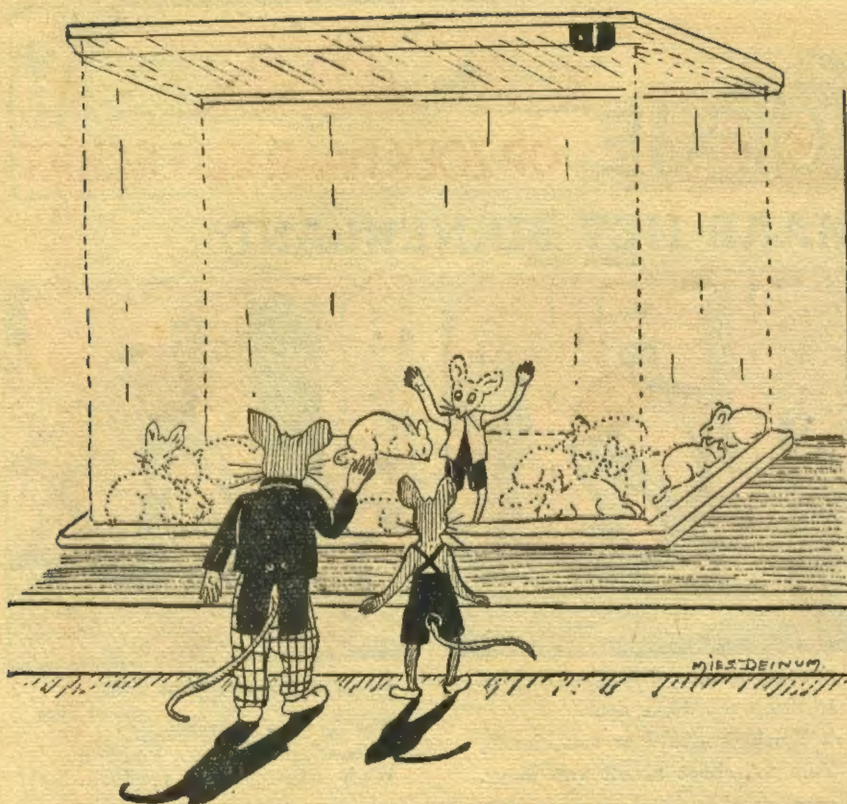
Toen Spits zag, wat er met zijn vriendje was gebeurd, zette hij 't op een lopen. Voor hem hadden de kinderen geen aandacht, 't witte muisje was interessanter. Buiten adem kwam hij langs allerlei omwegen eindelijk weer thuis, waar hij de witte-muizenfamilie bij zijn ouders vond. Ze zaten alle te treuren om hun beide kinderen. Langstaart's familie dacht er niet aan, dat ze in 't huis van de veldmuizen zat, zo'n verdriet had ze.

Spits werd ondervraagd door zijn vader. Toen hij vertelde, dat zijn vriendje meegenomen was naar een winkel met een glazen kooi erin voor witte muizen, begonnen ze alle te piepen: „Hoe krijgen wij hem er daar uit?"

Omdat Spits Langstaart had overgehaald om mee te gaan, moest hij voor straf ook weer zorgen, dat hij thuis kwam. De witte muizen zaten goedkeurend te knikken. „Die veldmuizen waren toch flinke dieren," dachten ze.

Dodelijk verschrikt zat hij in de hand van 't jongetje te beven.

Ze beduidden hem, dat hij stil moest zijn.

Spits dacht diep na. Hoe moest hij nu Langstaart redden ?

Ineens klaarde zijn gezicht op. Als 't donker was geworden, zou hij zijn plan gaan uitvoeren. Vaderveldmuis bood aan hem te vergezellen. Er moest eens weer iets gebeuren met de bengels !

Toen 't donker was, slopen ze de steeg in en roken overal naar 't spoor van Langstaart en ja, bij een winkelhuis hield het op. Hier moest zijn vriendje dus binnen zijn. Ze kropen langs de vensterbank omhoog en zagen door de winkelruit tot hun blijdschap Langstaart in een glazen kooi vol witte muisjes. De andere muizen sliepen, alleen Langstaart zat luid te jammeren. Toen hij zijn vriend Spits zag staan, begon hij wild door de kooi te springen.

Ze beduidden hem, dat hij stil moest zijn.

Vlug kropen Spits en zijn vader door een gaatje vlak bij de deur en stonden een ogenblik later in de etalage, waar de glazen kooi stond. Ze tikten tegen 't glas en waarschuwden Langstaart kalm te blijven. De andere muizen mochten niet wakker worden.

Gelukkig was Langstaart zo verstandig en huilde niet meer.

Spits liep rondom de kooi. Ineens zag hij, dat er een glazen deksel op lag, dat een eindje open stond. Nu wist Spits meteen, wat hem te doen stond. Gelukkig, dat 't jongetje, dat 't muisje gevangen had, vergat de kooi te sluiten. Spits nam een sprong en zat in een wip boven op de rand van de kooi. Nu riep hij naar beneden : „Hijs je aan mijn staart op !" Dat liet Langstaart zich geen tweemaal zeggen. Spits liet zijn staart omlaag hangen en hield zich stevig aan de glasrand vast.

In een ogenblik zat ook Langstaart op 't randje van de kooi en toen sprongen ze samen naar beneden.

Tussen Spits en Vadermuis liep hij toen naar huis terug. Hij snikte nog na van de schrik, die hij doorstaan had.

Toen ze thuis kwamen, ontdekte Langstaart tot zijn verbazing, dat zijn familie er ook zat. Zijn ouders omhelsden hem van blijdschap en dachten er niet aan, hem een standje te geven, omdat hij met een veldmuis uit was geweest.

Ze dachten er alleen maar aan, dat ze hun kind weer veilig thuis hadden. Bovendien was het toch een veldmuis geweest, die hem gered had. Voortaan mocht Spits altijd bij Langstaart komen spelen. Ook de beide families kwamen steeds bij elkaar.

De witte-muizenfamilie was voorgoed genezen van het idee, dat een witte muis voornamer was dan een ander soort.

MIES DEINUM

Tussen Spits en Vadermuis liep hij toen naar huis terug.

SNOEKIE, OP ZOEK NAAR EEN SCHAT

OP WEG NAAR HET BINNENLAND

Na lang zoeken in de wouden,
Kwamen z'aan een planken huis,
Alles lag stil en verlaten;
„'t Lijkt me," zei Tom,
„hier niet pluis!"

Snoekie spande dra zijn krachten
In al op een dikke deur.
't Kriebelkraste daar van binnen,
Tom verschoot alvast van kleur.

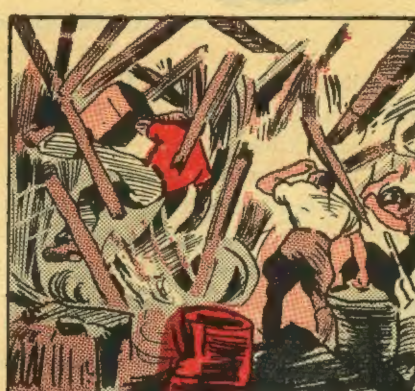
En geen wonder, want kijk,
nauw'lijks
Was de deur opengegaan.
Of een legioen reuzen krabben
Wilde haastig daar vandaan.

„Nou," zei Snoekie, „'k kan niet
zeggen
Dat 't er hier netjes uitziet.
Gebrek aan spinnen, stof en
rommel
Is er hier toch zeker niet!"

Maar ze vonden ook véél dingen,
Die men best gebruiken zou;
Tangen, hamers, pannen, beitels,
Juist wat men ook hebben wou.

Snoekie wou een kist verslepen,
Dacht niet aan dreigend gevaar.
Sloeg zijn kist tegen de wanden,
En de keet kraakt in elkaar.

Midden in een plankenrommel
Doken zij verwonderd op.
't Viel nog mee: alleen wat
schrammen.
„Dat is boffen," zei vriend Bob.

Uit de warboel zochten z'alles,
Wat men nog gebruiken mocht.
Zwaar beladen ging het drietal
Spoedig verder met zijn tocht.

„'k Zie daarginds," zei Tom,
„een plekje
Dat misschien kampeerkans
biedt."
't Was een flinke, vlakke ruimte
Met een standbeeld van graniet.

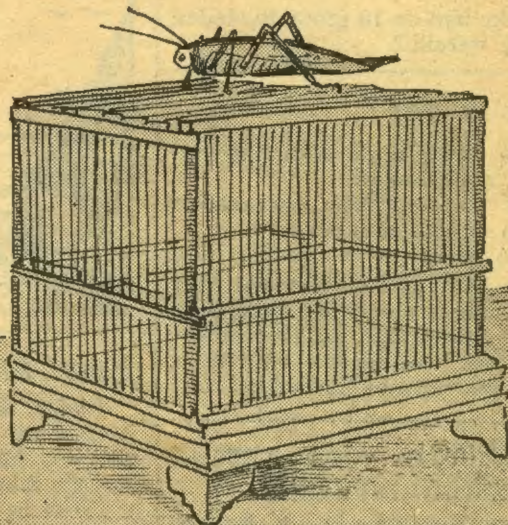

HET GEMEENTEBESTUUR VAN LAICHOW,

EEN PLAATS IN CHINA, EN WEL IN DE PROVINCIE SJANTUNG, BESLOOT DE STRATEN VAN DE STAD TE LATEN PLAVEIEN. MEN LIET DIT ECHTER DOEN MET STUKKEN MOLENSTEEN WAARDOOR MEN DE EIGENAARDIGE BESTRATING TE ZIEN HEEFT GEKREGEN, DIE OP DIT PLAATJE IS AFGEBEELD. DE STRATEN VAN LAICHOW ZIJN NIET ERG GESCHIKT VOOR DAMES MET DUNNE HAKKEN ONDER HAAR SCHOENEN!

SPRINKHANEN BRENGEN GELUK AAN.

EEN VERKEERDE OPVATTING, DAT SPRINKHANEN GELUK AANBRENGEN, LEEFT BIJZONDER IN JAPAN. DAAROM VANGT MEN DAAR DE SPRINKHANEN GRAAG EN DOET MEN ZE IN EEN KOOITJE. IN SOMMIGE STREKEN GEEFT MEN ZE DE BESTE PLAATS IN HET WOONVERTREK EN WORDEN DE BEESTJES GEVANGEN GEZET IN GOUDEN KOOITJES!

BLIEFT U EEN BOUTJE VAN DE OLIFANT?

DE GRIEKEN EN DE ROMEINEN BESCHOUWDEN EEN SCHOTELTJE OLIFANTENSLURF ALS EEN BUITENGEWONE LEKKERNIJ. IN EEN LATIJNS KOOKBOEK VAN HET JAAR 1541 STAAN EEN REEKS RECEPTEN VOOR HET BEREIDEN VAN OLIFANTEN-PASTEITJES EN OLIFANTEN-CARBONADEN. DAAR WEL NIEMAND VEEL TREK ZAL HEBBEN IN 'N OLIFANTENBOUTJE, ZULLEN WE HET HIER MAAR BIJ DEZE PAAR WENKEN LATEN.

BONT ALLERLEI

Lettergreep-raadsel

Jullie weten, dat de woorden bestaan uit lettergrepen.

Het woordje „vader” bijvoorbeeld bestaat uit twee lettergrepen, namelijk „va” en „der”. Het woord „vacantie” bestaat uit drie lettergrepen. namelijk „va”, „can” en „tie”.

De zeven woorden, die wij jullie deze week vragen, bestaan allemaal uit twee lettergrepen.

Wij geven je dus in dit lijstje veertien lettergrepen, die je netjes aan elkaar moet plakken om zeven mooie woorden te krijgen :

Lettergrepen:

au — ek — fa — fak — ~~gang~~ — ~~ge~~ — gurk — ~~hakt~~ — ~~in~~ — kel — ker — rak — ster — zant —.

Gevraagde woorden:

1. Haal je bij den slager en maak je balletjes van.
2. Hangt boven de deur van een groot gebouw.
3. Bengel, schelm.
4. Zure vrucht.
5. Ander woord voor toorts.
6. Bekende vogel.
7. Diefachtige vogel.

Als je de naam van het afgebeelde dier nog niet mocht weten, dan verklappen de eerste letters, van boven naar beneden gelezen, hem. Weet je de naam wèl, dan vul je deze het eerst in, want dan weet je meteen al, met welke letters de zeven horizontale woorden beginnen.

Twee raadseltjes

1. Het heeft geen voeten en toch klimt het ; het heeft geen tong en toch eet het, maar zodra het water drinkt, moet het sterven. Wat is dat ?

2. Het heeft wel een hals, maar helaas geen hoofd ; het heeft ook armen, maar geen handen. Wat is dat voor een raar ding ?

Weet je dat ?

Welke zijn de 10 grootste steden van de wereld ?

Wat is dat ?

1. Mijn eerste is de afkorting van een meisjesnaam.
   Met mijn tweede vervaardigt men brood en koek.
   Mijn geheel is een nuttig dier.
2. Wie haar vervaardigt, wil haar zo gauw mogelijk verkopen. Wie haar koopt, wil er geen gegebruik van maken en wie er gebruik van maakt, weet het niet.

Waar zijn ze?

Kleine Jan is naar zee gegaan en zijn beide honden, Fido en Pluto, heeft hij thuis gelaten. De beide rakkers zijn hem echter gevolgd, want ze wilden ook wel eens van de zee genieten.

Waar zijn de twee honden ?

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORD-PUZZLE

Horizontaal: 1. Em. 3. Iris. 5. Pak. 7. Stad. 10. Ra. 12. Uur. 13. Lente. 14 Af. 16. Eet. 17. Rij. 18. Ra. 20. Nu. 21 Al. 23 Kin. 24 Ka. 26 Plons. 28 Ren. 30 Pa. 31 Made. 33 Aap. 34 Even. 36 As.

Verticaal: 1 Er. 2 Mis. 3 Ik. 4 Stuur. 5 Pret. 6 Aan. 8 Au. 9 Dra. 11 Re. 13 Leuk. 15 Fris. 16 En 19 An. 22 Linde. 23 Knap. 25 Arm. 26. Pa. 27 Opa. 29 E.a. 32 Eva. 33 An. 35 Es

WAT IS DAT?

1. De lak, die men op een brief doet, om hem te verzegelen.
2. Een dwerg.

Even lachen

Jantje, een stadskind, was voor 't eerst op 't platteland. Toen hij een koe hoorde loeien, vroeg hij aan z'n moeder :

„Wat is dat, moe ?”

„Een koe, jongen.”

„Wat heeft die op z'n kop ?”

„Twee horens.”

„En op welke horen heeft ie nu geblazen ?”

Twee kleuters stonden tegen elkaar op te scheppen over hun dorp.

„Bij ons in 't dorp hebben we een burgemeester !” zei Pietje.

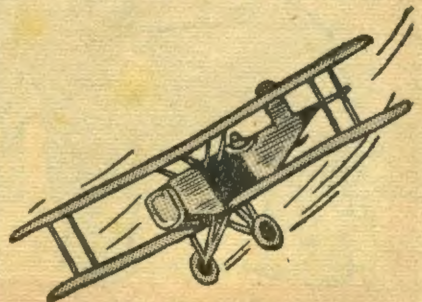
„'t Zou wat !” zei Jantje. „Dien hebben wij ook en hij heeft zelfs 'n ketting om zijn hals !”

„O, maar!” was 't antwoord, „die van ons mag vrij rondkuieren!”

Vanwaar? Waarheen?

Probeer de bovenste letters weer zodanig te rangschikken, dat u de plaats van vertrek van het vliegtuig weet, en de onderste zó, dat u ook de plaats van aankomst vindt.

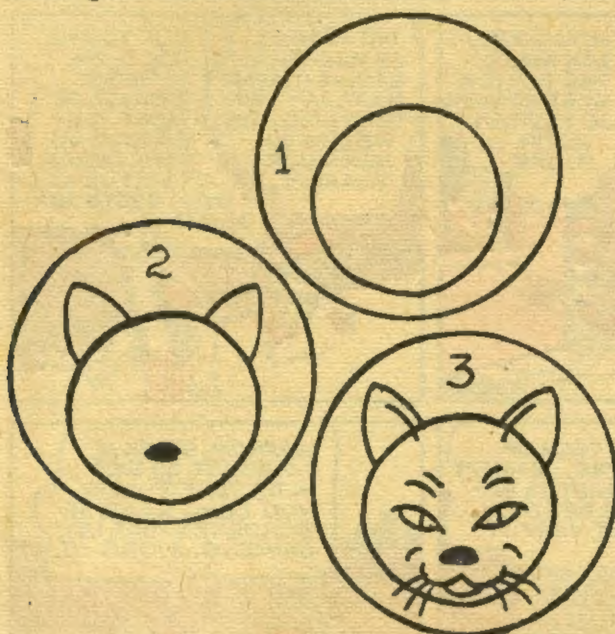
CHISLOPH

TIAVABA

HOE MAAK IK EEN KAT?

Je begint eenvoudig met twee cirkeltjes, waarvan het een het ander omsluit. Aan het binnenste cirkeltje maak je dan bovenaan een paar oortjes en er binnenin een vlekje voor de neus. Hoe 't verder moet, zie je in nummer drie. De buitenste cirkel geeft dan 't dikke lichaam aan van de poes.

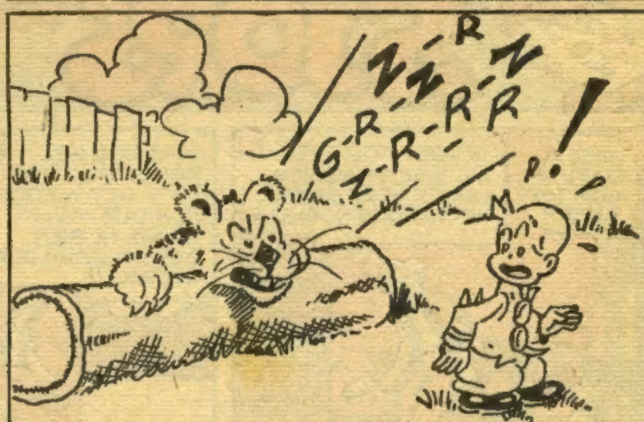
REGEN-MANNETJE

Jantje zou bezoek
ontvangen
Van zijn vriendjes,
Kees en Piet.
Maar het regend' onophoudend
En de vriendjes kwamen niet.
Boos zat Jantje nu te kijken,
Floep! Daar wipte iets op het blad,
Jantje schrok en vroeg verwonderd:
„Wat voor 'n manneti' is me dat?"
't Mager ventje sprong heel zachtjes
Van het een op 't ander been.
„'k Ben de regenman!" zei 't vriend'lijk,
„'k Gooi met druppels naar beneên!
'k Voed de planten en gewassen,
'k Spoel de moddervlekjes weg,
Wat zou jij doen zonder water,
Ontevreden Jantje, zeg?"
Tok, tok, tok, gaat 't op de ruiten,
't Regenmannetj' huppelt heen,
Rijdt te paard weer op zijn druppels,
Jaagt van boven naar beneên.
Jantje lacht en volgt gespannen
't Glinstrend natte druppelspoor.
„Heb geduld," roept 't regenventje,
„Weldra breekt de zon weer door!"

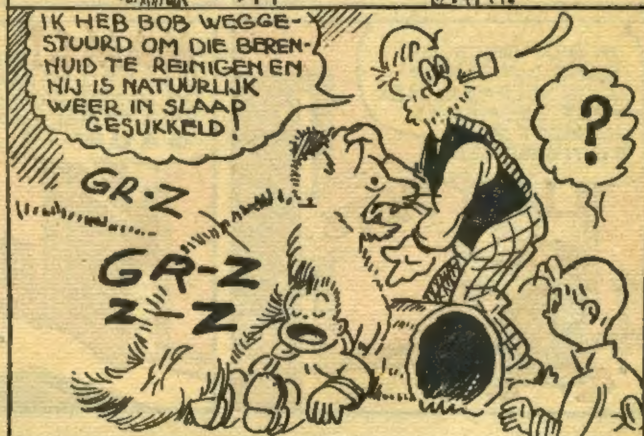
MIES ZONNEMANS

Het gevaarlijke Roofdier

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

PAS OP DE VERF.

